

Тѣй проговори, обърнатъ къмъ царя:
«Не прѣди много, срѣдъ день, на пазаря,

Царьтъ, прѣзъ гърлестий свой глашатай,
Даваше заповѣдь: „Нека се знай,

Който безмѣра си пълни кормето,
Той ще омаже безъ врѣме въжето!»

Царьтъ е храбъръ; дали за това
Смѣта словата си той — за слова?!»

Тръпки побиха войводи, боляри . . .
Крумъ же глумецътъ прѣзъ дума прѣвари,

Пълна му чаша подаде въ ржка,
Чукна се съ него и почна така:

«Царьтъ издава закони, устави,
Само народътъ съсъ тѣхъ да управи, —

«Не да се води и самъ споредъ тѣхъ:
Инакъ би станалъ достоенъ за смѣхъ . . .

«Ако народа нехае и шие —
Всичко на мойта глава ще се сбие, —

«Е, та защо ми е царство тогазъ?
Царь ако съмъ, царски кефъ ми е — азъ